

El denominador comú de tres generacions

El 14 de febrer de 1930, en la Santa Missa, sant Josep maria va veure que Déu cridava les dones a seguir el camí de santedat enmig del món que li havia fet veure el 2 d'octubre de 1928. D'aleshores ençà, sempre va parlar d'aquest dia com una de les dates fundacionals de l'Opus Dei. La història de l'Opus Dei, des d'aquest 14 de febrer, s'entrecreu amb la de les dones de l'Opus Dei.

28/01/2015

El 1958, a Barcelona, Mª Luisa Sánchez-Lafuente va demanar l'admissió a l'Opus Dei. Cinquanta anys després, ella, la seva filla Mª Luisa i la seva néta Sonsoles, les tres fidels de la Prelatura, expliquen com els ajuda la formació que reben, en les diferents etapes de la vida.

L'àvia

“Jo tenia una marcada vocació al matrimoni”, explica Mª Luisa. “Desitjava viure un matrimoni cristià, per a tota la vida, amb fidelitat i amor; ser una bona esposa i mare de molts fills. Però llavors (jo em vaig casar el 1952) els casats érem com cristians de segona. M'adonava que necessitava una ajuda per viure aquest matrimoni cristià, però, en demanar-la, vaig

rebre com a resposta: 'vostè, sigui bona'. Tenia direcció espiritual amb un bon sacerdot, però no se li acudia dir-me, per exemple, que oferís a Déu les molèsties de l'embaràs: amb acceptar els fills que vinguessin ja n'hi havia prou. Llavors, una amiga em va parlar de l'Opus Dei i em va convidar a un recés al centre que havia aleshores a Catalunya, que s'anomenava Atenes, perquè estava en el carrer del mateix nom. Vaig començar anar-hi sovint. El que més em va impactar de les dones que anava coneixent, casades o no, i del que captava a través dels recessos espirituals als quals assistia, era l'alegria. Vaig pensar: 'què hi ha aquí?'. Vaig aprofundir i vaig descobrir que podia oferir a Déu la feina de cada dia i les contrarietats de la vida quotidiana, que saber-me filla de Déu m'empenyia a millorar el món que m'envoltava, que procurava ser jo mateixa millor cristiana i fer arribar aquesta felicitat i alegria de

Déu als que m'envoltaven. Vaig llegir *Camí*, de sant Josepmaria, i *El valor divino de lo humano*, de Jesús Urteaga, i vaig anar descobrint que podia santificar el meu matrimoni, la meva família, la meva feina: eren camins nous".

La filla

Mª Luisa té onze fills, dels quals Mª Luisa n'és la gran. Ella va demanar l'admissió el 1972, un any abans de casar-se. "Vaig conèixer l'Opus Dei a través dels pares. Vaig començar a anar per un club juvenil que organitzava activitats per a estudiants de secundària, l'únic que existia llavors a Barcelona, sobretot els caps de setmana. Veia que allò era com casa meva, no com el col·legi: vivíem unes pràctiques de pietat que són pròpies de molts cristians, però l'enfocament era com el de casa. No hi anava gaire, perquè era tímida i no acabava d'estar a gust entre nenes

que ja es coneixien entre elles; a més, m'havien plantejat la possibilitat de lliurar-me a Déu per complet, en el celibat, però veia clar que tenia vocació matrimonial".

“Ja a l'institut, vaig començar anar pel Col·legi Major Dàrsena, per a estudiants grans; vaig anar a un curs de recés i quan ja tenia promès de seguida vaig demanar l'admissió, molt jove. Em vaig casar a l'acabar COU i molt aviat em vaig quedar embarassada. Vaig començar a treballar, primer a jornada reduïda combinant-ho amb l'atenció a la meva família. Vam tenir molts fills quan l'economia familiar aparentment no ho permetia. En tenim vuit. Però està clar que Déu ajuda: em vaig dedicar a temes comercials i això em va ajudar a superar la timidesa.

Ara tinc un càrrec de responsabilitat en l'empresa on treballo des de fa

disset anys. En aquell moment, quan la petita tenia un any, es va complicar la situació familiar i per necessitat vaig haver d'incorporar-me de ple a la vida laboral, amb jornades de feina molt llargues. Els fills m'ajudaven de vegades, fins i tot els caps de setmana. Va ser molt dur, molt dur. Però quin és el *quid* per a compaginar-ho tot? Tenir molt clar que primer és Déu, després la família i després la feina. Si ho tens clar, encara que en algun moment se t'esborri una mica, ho recompons. L'important és que saps que ets filla de Déu i Ell és qui t'ha posat en aquesta situació concreta, amb la qual cosa si tu no hi arribes, hi arribarà Ell. És la dificultat que tenim totes les dones en algun moment de la nostra vida".

La néta

Sonsoles és la gran de les seves filles. Té quatre nens (els petits, bessons).

Treballa mitja jornada. És fidel de la Prelatura des de 1999, també poc abans de casar-se. "Jo ja he anat a col·legis promoguts per persones de l'Opus Dei. Vaig passar uns anys rebels en l'adolescència. Durant un temps vaig anar pel Col·legi Major Bonaigua, i vaig acabar en un altre centre per a dones ja professionals, on vaig demanar l'admissió. Jo pensava que el que es vivia a l'Opus Dei era habitual, ho havia viscut des de petita, des del primer dia: l'esperit de servei, l'alegria... i quan vaig arribar a la universitat em vaig adonar que no. Em vaig resistir un xic a demanar l'admissió perquè, com que a la família n'hi havia molts de l'Opus Dei, semblava que apa!, una altra! Però la vocació és molt personal. De fet, jo no sabia que el meu marit ho era fins poc abans de casar-nos. I quan jo vaig demanar l'admissió tampoc li vaig explicar res al meu marit!".

Aquesta experiència de trepitjar terra coneguda la comparteixen moltes altres persones. “De vegades, és molt més fàcil entaular una conversa profunda sobre Déu amb persones que tenen molt poc coneixement de la fe cristiana que amb aquelles persones que ja pensen que ho saben tot. Costa més arribar a l'àmbit personal. Ho veig amb les mares del col·legi dels meus fills. Però en altres entorns, a la feina, a les vacances, crides l'atenció simplement perquè vas a missa, tens quatre fills o no mires la tele. Jo no amago res, al revés; et sents observada, però de vegades això facilita poder parlar de moltes coses. Per exemple, per a algunes mares el curs de recés és un descobriment”. I la seva àvia ho confirma: “De vegades, les persones que es converteixen són les que més se sorprenden que hi pugui haver cristians que es quedin en una vida

acomodada de missa dominical i res més".

Desafiaments compartits

Com compaginar la transmissió de la fe als fills amb deixar-los llibertat per a seguir el seu propi camí? Les tres coincideixen que és clau mantenir una relació habitual amb Déu, apresada en la família, recolzar-se en activitats de formació cristiana que ajudin a aprofundir i créixer en la nostra fe, i intentar millorar en virtuts que alimentin la responsabilitat i la llibertat.

“Es tracta de transmetre la vida de pietat. I d'educar els fills en fortalesa, despreniment... Joves i no tan joves tenim moments de rebel·lia", afirma Mª Luisa. La seva filla aclareix: “Dèiem als nostres fills que era important no viure de rendes per a poder ser bons cristians. A nosaltres ens ajudava la formació que rebíem de l'Opus Dei, però si a ells no, que

cerquessin altres camins, però que busquessin una mica. El que no podem és quedar-nos només amb els nostres propis recursos, perquè empitjorem". "Sempre ens heu dit: si no reps formació, vas a menys", corrobora Sonsoles. I ressalta que no es tracta solament d'ensenyar a resar els nens: "Els nens estan acostumats a veure resar els seus pares. 'El pare està resant', diuen quan el veuen recollit llegint l'evangeli. 'La mare se n'ha anat a resar el cap de setmana', quan me'n vaig a un curs de recés. Ara potser som més explícits".

Efectivament, la seva mare i la seva àvia ho confirmen: "No els parlàvem que organitzàvem activitats de formació cristiana a casa per a altres persones, encara que durant anys venien uns senyors els dimarts a les 7. O no esmentàvem al fundador de l'Opus Dei". "De fet, diu la mare, vam esbrinar que els nostres pares eren de l'Opus Dei lligant caps, sense que ells ens ho haguessin dit". "No era

secret, diu l'àvia, simplement volíem que descobrissin l'Opus Dei per ells mateixos, no volíem influir. Encara que sí que vivíem a casa una vida de pietat cristiana, però això no és específic de l'Opus Dei, encara que a l'Opus Dei la visquem: beneir la taula, resar el Rosari, llegir l'Evangelí...".

Un altre aspecte important és cercar temps per estar amb els fills. No n'hi ha prou amb recolzar-se en el col·legi: és necessari estar a casa, parlar amb ells. Dedicar-los un temps de qualitat, però també quantitat. Les tres destaquen l'oportunitat que suposen els trajectes, en els quals s'inverteix tant temps: deixar o recollir els nens a l'escola, dur-los al metge o acompanyar-los a una activitat extraescolar. "Amb onze fills", exclama Mª Luisa, "era el moment de poder tenir converses amb cadascun". "Correm el risc", afirma la seva filla, "d'arribar a casa

després d'una feina gratificant i no implicar-nos, com els ha succeït durant molt temps als homes. És el desafiament de les dones d'ara". Sonsoles afegeix que també ho és per als homes: "Per a ell, significa espremer més el temps, perquè hi càpiga tot; però també facilita un sentit més profund de la responsabilitat paterna".

El 1958 hi havia un únic centre a Catalunya. Cinquanta anys més tard, hi ha centres en onze ciutats, es tenen activitats de formació cristiana en moltes més i hi ha catalans de l'Opus Dei escampats per tot el món. També Mª Luisa resumeix aquests cinquanta anys: onze fills, quaranta-sis néts i sis besnéts. "Una de les meves nétes, numerària, viu a Holanda i acaba de venir amb unes noies holandeses, gairebé cap estava batejada. Si una d'aquestes noies s'acosta a Déu, és en part perquè el 9 d'octubre de 1952 li vaig dir sí al meu

marit davant l'altar, i el 24 d'abril de 1958 li vaig dir sí a Déu en l'Opus Dei".

---

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/el-denominador-comu-de-tres-generacions/> (31/03/2026)